

Červenec a srpen 2022

ana a vy
byl proměně
zářivé bílý, jak by
dl vybití. Zjevil se
mlouvali s Ježíšem. "Petr prom
zí: "Mistré, je dobře, že jsme zde
stany; jeden tobě, jeden Mořžilovi a jed
ovi." "Nevěděl, co by řekl; tak byli zadrž
Tu přišel oblak, zatím je a oblaku se ozval hlas:
"Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchajte!
"Když se pak rychle rozhledl, neviděl u sebe
jiného, než Ježíše samotného.
"Toto slovo je zapu
nestupovali s bory, přikázal jim, ab
známená vzít. Z
kají zákoníc
"Ei

SOUTERRAIN

Pohyb a protipohyb

Výlet, výšlap, výhled, zájezd, dovolená, spokojenost, pohyb. V tomto období roku se kolem nás hojněji objevují tato půvabná slova, která značí, že léto a volnější čas je tu. Přemyslím o těch zde vypsanych slovech, jak jsou zajímavě složená, a tak si s nimi ještě chvilku pohraji. Vol si, leť a hledej! Co si dovolíme zvolit za do-volenou? Co uvidíme z ptačí perspektivy na našich *vý-letech*. Kam asi zajedeme na *zá-jezd*? Podaří se nám trochu podstoupit od sebe sama? Vidět se s novými lidmi nebo s těmi, které jsme už dlouho nepotkali?

Myslím, že každý intuitivně hledáme doplnění toho, co nám chybí, tak abychom si připadali znovu celiství. Pohyb přináší protipohyb, reakci. Jaký *proti-pohyb* potřebujeme udělat, aby to smysluplně doplnilo náš mentální i tělesný tvar? A kam takový pohyb bude směřovat? Pokud například v běžném pracovním čase cítíme stres, důraz na výkon, stíhání toho a onoho, zařizování, vyřizování, obstarávání, pak smysluplným protipohybem nebude další zařizování, výkonnostní sporty a adreanlinové výlety. Spíše nám sedne spočinutí a klidný odpočinek. Pokud máme naopak sedavé zaměstnání intelektuální povahy, bude tomu nejspíše právě naopak. Budeme se chtít hýbat, odpočinout si mentálně třeba v báječném chrámu přírody.

Protipohyby se dějí ve všech úrovních. Vidíme je i ve světovém dění. Někdy jsou velmi nezdařilé, jako například zákaz potratů schválený nyní v USA. Myslím, že je na hlubší rovině protipohybem k propojení světa internetem a médií, k veliké svobodě a šíři možností z toho plynoucí. Takový svět se může zdát být nebezpečným místem a omezování práv na různých úrovních, radikalita bez většího zamyšlení nad důsledky takového rozhodnutí, se zdá být východiskem. Ačkoli interrupce jsou vždy selháním a volbou menšího zla z více nedobrych možností, přesto jsem přesvědčena, že jejich zákaz přinese ještě více bezmoci, neštěstí a zničených životů. Paradoxně a v protikladu k takové péči o nenarozené životy se v USA stále rozšiřuje možnost ozbrojování, jehož

důsledky vidíme i při opakovaných napadení dětí ve školách šílenými střelci. Tisíce životů jsou tamtéž zmařeny zastřelením, ať už v sebeobraně, úmyslným zabitím nebo nedbalostí. A nabízel by se samozřejmě rozbor pohybů a protipohybů ve válečném konfliktu na Ukrajině. Ale to by pak už byla z úvodníku analýza. A možná i od těch si potřebujeme nyní trochu odpočinout...?

Velký svět i ten náš malý soukromý vesmír přináší potřebu vybalancování, rovnováhy. Přemýšlejme, jak ji nacházet. Jaké pohyby jsou zbrklé, nebezpečné, pokřivené? Jaká hnutí náš svět obohatí a doplní něčím smysluplným? Přeji vám hezký tvar léta a dobré nápady, jak ve světě působit pokoj.

Magdaléna Trgalová

Výtah z jednání staršovstva 2. 6. 2022

- Potvrzení rozhodnutí z výjezdního zasedání: mimo jiné
 - odměna všem hostujícím kazatelům (formou DPP)
 - upřesnění pořadu bohoslužeb (shromáždění zůstává sedět na obě biblická čtení, presbyter je uvede a následně ohlásí píseň, vyznání vin pokaždé, vyvěšovat čísla písní k VP)
- Dílčí diskuse k prioritizaci úkolů a výzev z výjezdního zasedání, i ve světle proběhlé seniorátní konference věnované rozvojovým plánům sborů. Na zářijovou schůzi presbyteri připraví návrhy na okruhy souvisejících témat.
- Do 20. 6. hlasovat per rollam o formě rozvojového plánu našeho sboru, JM k tomu již rozeslal podklady
- Příprava sborového oběda
- Informace o přípravě letního tábora v Křížlicích – je místo i pro starší děti
- Příprava brigády na generální úklid: MŠ sepíše, co je třeba udělat. Okna budou placená, ostatek svépomocí dobrovolníci.
- Příprava na prázdninový provoz sboru (zastupování farářek, služby presbyterů, kalendář obsazenosti sborových prostor)
- Pomoc Ukrajincům: možnosti
 - od září prostor pro poradnu pro rodiče s malými dětmi (MT)
 - příměstský tábor ve spolupráci se Skautem (MŠ)
 - příměstský tábor ve spolupráci s MČ Suchdol (PH)

- J. Stoklasová oznámila, že se rodina bude v září stěhovat do Německa, proto bude rezignovat na členství ve staršovstvu
- Žádosti zvenčí o podporu:
 - Běluška žádá o dar – vyvěsit na nástěnku
 - sbor v Libčicích žádá o půjčku – odklad na příští schůzi, rozhodneme po vyjasnění okolností
 - Biblion – dovezení potravin atd. na Ukrajinu a přivezení knih v ukrajinštině sem - věnujeme sbírku 29. 5.
- Informace o jednání s K. Najbrtovou a D. Molnárem – požadavek na nový režim úklidu bude vyžadovat sehnat někoho na úklid „kancelářské“ části sborových prostor
- Sbírkou „Solidarity sborů“ vykonáme 19. 6.
- Po doplnění fotografií od br. Hlavsy už přejdeme na nový web.

Příští řádná porada staršovstva: 1. 9. 2022 v 19:00, své případné podněty adresujte, prosím, farářkám či kurátorovi (ideálně emailem).

Vzpomínka na bratra Miloslava Nekvasila

Minulý týden mne zasáhla zpráva, že v neděli 12.6. nás opustil ve věku 91 let bratr Miloslav Nekvasil, operní režisér, farář, přítel.

V květnovém Souterrainu bylo přežaté vyprávění o jeho práci a životě.

Poznala jsem ho v sedmdesátých letech v jarovském sboru. Jeho zpěv, když zazněl při bohoslužbách, nebyl k přeslechnutí. Zúčastňoval se života sboru s vrozenou skromností, takže jsem zprvu netušila, s jak neobyčejnou osobností si náhle mohu tykat. Jarovští třicátníci byli hybnou silou sboru, který Míla stále považoval za svůj. „Třicátníci“ se scházeli i k návštěvám koncertů, výstav a jiných akcí. Když nám Míla sdělil, že nastudoval málo známou Janáčkovu operu Osud, vypravili se třicátníci na jediné provedení v Praze. Díky našemu aplausu se dějově nepovedená, ale s Janáčkovou krásnou hudbou pod vedením Míly provedená opera, dočkala pěti opon.

Procházela jsem v té době složitou životní situací. Míla mi tehdy vyslechnutím a dobrým, laskavým slovem dodal odvalu opustit školství.

Po čase jsem se při našem setkání dozvěděla, že Mílova manželka Jiřina je vážně nemocná. Jezdil tehdy za ní do nemocnice denně. Stejně jako sestra Jiřina v poslední době za ním.

Jednou jsem se otázala, když už byla Jiřina z nemocnice doma, jestli by nepotřebovala nějakou ženskou ruku. Nechtěla pomoc v domácnosti, ale leckteré „dámské problémy“ jsme spolu vyřešily. Jsme stejný ročník, rozuměly jsme si.

Poznali jsme s Vladimírem i Mílovo kuchařské umění. Byli jsme pozváni na posvícenskou husu, kterou jsme tenkrát okusili i s manželý Jasnými. Míla rád vymýšlel kuchařské speciality.

Když jsme se s Vladimírem chtěli vzít, byl pro nás jedinou volbou, jako oddávající. Byli jsme jeho první svatba ve službě faráře. Jeho svatební kázání máme ještě někde uložené. Svědčila mi sestra Jiřina Nekvasilová. Stále ještě při návštěvě restaurace, ve které jsme měli svatební oběd, vzpomínáme, jak se Míla rozhodoval, zda si má dát pštrosa, nebo klokana. (Nyní už tam takové menu nenabízejí, ale vzpomínky trvají).

Nejkrásnější vzpomínku z posledních let máme, když bratr Dus nastudoval klavírní doprovod Biblických písní a s Mílou, který už těžce chodil, ale k Dusovým přišel, je pro přátele provedli. Slyšela jsem je Mílu zpívat po několikáté, vždycky s hlubokým citem, a dojetím pro posluchače.

Je mi moc líto, že jsem se nezmohla na – poslední – návštěvu včas. Těšili se, že budou brzy v domově v Krabčicích.

Jsem si jista, že mnoho podobných vzpomínek na milého, laskavého a vždycky ke službě ochotného bratra Mílu Nekvasila má řada z vás.

Jana Jindrová

Rozloučení s bratrem farářem Miloslavem Nekvasilem bude v našem sboru 12. července v 11 hodin.

Kytička vzpomínek na br. Nekvasila

Bratr Miloslav Nekvasil odešel z této časnosti. Byl třetím duchovním dejvického sboru, s nímž jsem jako kurátor sboru velmi úzce spolupracoval. Byla to zajímavá osobnost především tím, že po ukončení aktivní úspěšné činnosti špičkového operního režiséra a uznávané osobnosti v kulturním světě, se rozhodl v poměrně pozdním věku pustit do obtížného teologického studia. Přišel do sboru začátkem roku 1994, aby se spolu s bratrem Milošem Rejchrtem podílel na sborové práci. Po odchodu faráře Rejchrtu ze sboru, byl velkou oporou staršovstva, zejména kurátora a sborové sestry Růžkové. Svým všestranným vzděláním, angažovaným úsilím a elánem sloužil ve sboru trpělivě a tiše. Jeho houževnatost a cílevědomost přinesla nepochybně svoje ovoce. Nemale jeho organizační schopnosti se projevíly též při organizování velmi hodnotných hudebních nešporů, vysoké hudební kvality. On sám se často uplatnil nejen jako

výborný vypravěč a moderátor, ale jako zdatný sólový zpěvák. Několikrát jsem doprovázel jeho zpěv Dvořákových Biblických písní. Při nácviu byl velmi přísný a náročný nejen na doprovázeče, ale i na sebe. Výsledkem pak byla jeho pěkná a zejména procitěná interpretace tohoto přenádherného díla A. Dvořáka. Bratra Miloslava jsem měl moc rád. Rozuměli jsme si především v oblasti hudby. S mým tatínkem si při vzájemném setkání často společně zaspívali popěvky z oper. Když později přicházel na bohoslužby do našeho sboru, doprovázen věrnou ženou, byli oba vždy mnohými vřele vítáni. Domnívám se, že o bratru Miloslavovi v plnosti platí, co čteme v podobenství o hřivnách: „ Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého pána“.

Pavel Prosek

Jak žijeme: bratr Milan Balcar

Bratr Balcar bydlí ve dvanáctém poschodí domu na sídlišti Dědina. Tak vysoko jsem v žádném domě ještě nebyla. Protože venku bylo hezky, okno měl otevřené. Když jsem přišla blíž a podívala se dolů, přiznám se, že zrovna nejlepší pocit to nebyl. Když mi pak řekl, že při příznivém počasí je vidět dokonce i Říp, skoro jsem mu to bydlení záviděla. A okna si myje sám. To v jeho věku (89 let) před ním smekám. Navíc mi řekl, že má makulární degeneraci sítnice, což se u něj projevuje tím, že nepřečte žádné texty. Je to onemocnění, které nelze úplně vyléčit a nelze ho operovat. To je i důvod, proč si při bohoslužbě nebere zpěvník.

Řekněte mi prosím, kde jste se narodil a jaké bylo Vaše dětství?

Narodil jsem se v Čermné (okr. Ústí nad Orlicí), v její horní části, v evangelické zemědělské rodině. V té době to byla ještě jedna obec, dlouhá sedm kilometrů. Horní část Čermné byla evangelická s evangelickým kostelem a dolní část s katolickým kostelem katolická. Protože mezi obyvateli horní a dolní části Čermné přetrvávaly rozdíly, došlo v roce 1936 k rozdělení obce na Horní Čermnou a Dolní Čermnou. Když v roce 1939 začala válka, Dolní Čermná patřila do Protektorátu a Horní Čermná patřila Německé říši. Od roku 1939 až do osvobo-

zení v r. 1945 jsem tedy žil v Říši. V Horní Čermné bydleli sami Češi. Ve škole se vyučovalo česky, měli jsme české učitele. Samozřejmě se nesměl poslouchat rozhlas, v noci muselo být zatemnění oken. Rodiče i přesto poslouchali Londýn. Potraviny se v té době těžko sháněly, ale my na statku jsme měli všechno – vlastní slepice, vejce, prasata, maso, sádlo, mléko, máslo, mouku, zeleninu, jen peníze nebyly. Nakupovalo se jen to nejnnutnější.

Byli jsme tři bratři, já jsem byl nejmladší. V r. 1927 se narodil Zdeněk, v r. 1930 Karel a v r. 1933 já. Když jsem se měl narodit, maminka doufala, že bude mít holku. Já jsem mámě holku pak nahrazoval. Nejstarší bratr byl pořád pryč, prostřední se věnoval hospodářství, zůstal v Čermné a později pracoval v JZD jako agronom. Já jsem byl „mazánek“, dělal jsem potřebné nákupy, pomáhal v kuchyni mýt nádobí, péct. Domácí práce mě bavily. Pravidelně jsme všichni chodili do kostela a s maminkou jsme si povídali o věcech víry.

Někdy ve dvou, třech letech mě poštípal y včely. Rodiče se báli, že to nepřežiju. Od té doby mám vytvořenou imunitu, když mě štípne včela, trochu mě to zabolí, jinak nic. Taky jsem nikdy neměl klíště.

Co následovalo po skončení války?

V roce 1945 jsem přešel do tercie v Lanškrouně. Předtím tam bylo německé gymnázium, které se pak změnilo na české. Otevíraly se všechny třídy podle věku dětí. Maturoval jsem v roce 1951. Po maturitě jsem neměl jasno, co bych chtěl dělat dál, nebyl jsem rozhodnutý. Chtěl jsem být buď lesníkem, nebo kantorem. Zvítězilo to druhé. Stal jsem se kantorem. Na Filozofické fakultě UK jsem studoval ruštinu jako hlavní obor a češtinu. Studoval jsem v letech 1951 – 1956 a bylo to příšerné období – jedno z nejhorších v mém životě. Předměty jako marx-leninizmus, semináře, na kterých se muselo diskutovat. Nejhorší byly první dva ročníky. Pak se to malinko, ale ne moc, uvolnilo. Trpěl jsem tam. Když v roce 1953 zemřel Stalin, všude ve výlohách byly jeho fotografie s černou páskou a režimu oddané kolegyně ronily slzy. Já jsem jen doufal, že bude i líp. Lepší to bylo v roce 1956, ale to už jsem studium končil.

Kde jste začal pracovat po ukončení studia?

Na studiu jsem se věnoval ruskému jazyku a gramatice, psal jsem z toho i diplomovou práci. Počítal jsem, že budu středoškolským učitelem. Tehdy se na vysokých školách budovaly katedry ruštiny. Na pedagogické fakultě potřebovali někoho se zaměřením na jazyk a ptali se, kdo v tom oboru psal diplomky. Byli jsme dva. Kolega odmítl, já jsem nebyl nadšen, ale bratr mi řekl, ať to zkusím. Vzal jsem tu práci a udělal jsem dobře. Byl jsem asistent na pedagogické fakultě na katedře ruštiny se zaměřením na gramatiku. Na fakultě tehdy byli sami mladí

kolegové, dobrá parta, že nám ostatní záviděli. Psali jsme učebnice a odborné články, bavilo nás to. Prof. L. V. Kopeckij, který byl vedoucí katedry, nás vedl k tomu, abychom byli publikačně činní. Existovala rivalita mezi katedrami ruštiny na filozofické a pedagogické fakultě. Na FF výuka probíhala česky, na PF byla výuka v ruštině. Taky měli méně učebnic než my na PF. Do širšího povědomí vešla moje učebnice Ruská gramatika v kostce, která vyšla poprvé v roce 1999 a prodává se doposud.

Protože mě nutili, abych si udělal kandidáta věd, odešel jsem v roce 1974 z pedagogické fakulty a nastoupil na VŠE na katedru ruštiny. Nakonec jsem v roce 1979 napsal a obhájil kandidaturu (CSc.) v Bratislavě na Filozofické fakultě Univerzity Jana Amose Komenského.

Vstup do KSČ mi nabízeli dvakrát. Poprvé ještě v padesátých letech. Moje odpověď tehdy byla ne, ještě jsem k tomu u nedorostl. Už mě pak nenutili. Podruhé na VŠE v sedmdesátých letech. Nabízel mi to vedoucí katedry, který byl mým kamarádem a já jsem mu řekl, ať soudruhům řekne co chce, ale já do strany nevstoupím.

V roce 1982 chtěli jmenovat vedoucího katedry docentem. Byli jsme ale další tři, kteří jsme byli odborně zdatnější než on. Tak se stalo, že jeden den jmenovali docentem jeho i nás tři. On si to prosadil.

Jak pokračoval Váš život mimo zaměstnání?

Dokud žili rodiče, tak jsme i s manželkou trávili celé léto v Horní Čermné. Tam jsem byl ve sboru dlouho veden. Až v roce 1982 jsem se přihlásil do dejvického sboru u bratra faráře Henycha.

Oženil jsem se v roce 1959. Manželka byla studentka ruštiny a tělocviku na pedagogické fakultě. Narodily se nám dvě děti, v roce 1961 Iva a v roce 1963

Ondřej. Naše manželství bylo zpočátku vynikající, vzorné, postupem času manželka inklinovala k alkoholu a bylo to někdy velice složité. Bratr mi radil, abych se rozvedl, nakonec ona sama podala žádost o rozvod. V r. 1979 jsme se rozvedli. Dcera byla už dospělá a syn byl svěřen do mé péče. Ještě rok jsme bydleli spolu, já jsem pak po dvou letech, v r. 1982 dostal byt v Praze, ve kterém dodnes žiju.

Jak žijí Vaše děti?

Syn Ondřej se v osmnácti letech oženil, chodil ještě na gymnázium. Jednoho dne přišel za mnou a řekl mi, že jeho spolužačka je s ním těhotná. Já se ho zeptal, co chce dělat. On byl rozhodnut si ji vzít. Čekalo se, až mu bude osmnáct, pak se vzali. Manželství jim vydrželo, dodnes jsou spolu. Mají dvě děti a jejich dcera má

už také dvě děti, takže mám i pravnoučata. Jezdíme spolu na chalupu do Hraběšína, každý rok tam trávíme rodinné Vánoce.

Ondřej je geodet a jeho manželka vystudovala knihovnictví. Ondřej pracoval v Plynostavu a v roce 1998, kdy jsem šel do důchodu, se Ondra rozhodl, že se osamostatní. Potřeboval figuranta, tak jsem začal dělat synovi figuranta. Můj život se tím úplně změnil.

Dcera Iva vystudovala ruštinu na pedagogické fakultě. Byla profesorkou na gymnáziu Na Zatlance. Měla zdravotní problémy, v důsledku kterých nemohla mít děti. Na gymnáziu, kde učila, přišel mladý Američan Erik a jemu nevadilo, že děti mít nebudou. V roce 1995 se vzali. Iva nechtěla do USA, zůstali tady a bydleli v domku po matce. Erik později těžce onemocněl a chtěl se vrátit domů. Iva se musela rozhodnout. Odjela tedy s manželem do USA do Dallasu. Po letech se oba přestěhovali do Nového Mexika a pořídili si maringotku – byt na okraji města Taos nedaleko Santa Fe. Iva tam měla dobrou známou, ona měla několik pozemků, které jí odkázala. Takže moje dcera vlastní kousek Ameriky. Jednu z těch parcel Iva dala Erikovi.

Není bez zajímavosti, že ačkoli je mezi Ivou a Ondřejem dvouletý rozdíl, vysokou školu ukončili ve stejném roce, dokonce promoce měli ve stejný den. Stalo se to tak, že Iva chodila do základní školy devět let a Ondra jen osm a vysokou školu Iva měla pětiletou a Ondřej čtyřletou.

A něco závěrem

S kamarády jsme jezdili na dovolenou, sehnali jsme v ČEDOKu zájezd a jelo se. V roce 1999 jsme si synem udělali výlet do USA za Ivou. Půjčili jsme si jejich auto a projeli jsme celý středozápad Spojených států. Cestovali jsme levně, benzín tam byl levný, přespávali jsme v levných turistických ubytovnách.

V roce 2001 jsem byl s cestovkou v Číně. Byli jsme i u Velké Čínské zdi a kdo došel až na nejvyšší bod zdi, mohl si koupit památku – doklad i se jménem, za 10 dolarů.

U příležitosti kulatých narozenin mých i synových (80, 50) v roce 2013, jsme si nadělili zájezdy. On mně Egypt a já jemu Moskvu a Petrohrad, po kterém Ondra vždycky toužil.

Kromě toho jsem jezdil jako zdatný ruštinář na celosvětové kongresy, kterých se účastnili ruštináři z celého světa. Byl jsem ve Varšavě, Berlíně, Budapešti, Bratislavě, Moskvě, Řezně. Jeden kongres se konal i v Praze, kde jsem se podílel na organizaci celého kongresu. Při organizaci pomáhali také i studenti ruštiny, mezi nimi i moje dcera.

Děkuji za rozhovor

Zapsala Naděžda Sleziaková

Rozloučení s bratrem Fišerem

V červnu se v dejvickém sboru konalo rozloučení s bratrem dr. Drago Fišerem, moudrým a laskavým člověkem. Připomeňme si medailonek ze Souterrainu 1993 / 1, kde se bratr Fišer představuje v rubrice „Známe nové presbytery?“:

Jsem druhý nejstarší člen staršovstva (nar. 1925), a tak se možná hodí, abych svůj příspěvek pojal jako shrnutí osobní zkušenosti s Božím vedením v životě. Ta zkušenost je, že Pán Bůh je věrný, i když my jsme nevěrní, a že síla přímluvných modliteb je veliká.

Nepocházím z evangelické rodiny. Jen maminka po 1. světové válce přestoupila do ČCE. Byl jsem confirmován ve sboru v Brně - Židenicích a mám krásné vzpomínky na zdejší sdružení mládeže, kde jsem byl myslím velmi aktivní.

Po válce, a zejména po odchodu do Prahy, jsem se Pánu Bohu na dlouhá léta vzdálil. Dělal jsem kariéru v oboru ekonomie na KU a ve VÚNP, po roce 1968 jsem musel obě instituce opustit a živil jsem se v podnikové sféře. Ani v této době, kdy se někteří vraceli k církvi jaksi na protest, jsem svůj život nezměnil. Sám tato léta těžko analyzuji. Kdybych mohl říci, že jsem podlehl tzv. vědeckému světovému názoru a stal se ateistou, bylo by to prosté a i pro mne ex post pochopitelnější. Ale já byl dost úzce zaměřený ekonomem a v souhrnu jsem prostudoval určitě víc západní než východní literatury. Skomírající plamínek víry ve mně nikdy nevyhasl a často se ozýval jako výčitka. Ale oženil jsem se jen civilně, děti zůstaly nepokřtěny, v kostele jsem dlouhá desetiletí nebyl.

Teprve když jsem - a je to v to v těchto dnech právě 20 let - po tři neděle sedával u bezvědomé těžce zraněné dcery, jsem se začal úpěnlivě modlit. Když jsem pak jednoho večera pocítil, že vidím Káťu naposledy, neuměle jsem ji pokřtil. Po smrti dítěte jsme s manželkou upadli do velmi temných hlubin beznaděje, ale právě v této chvíli se k nám Bůh sklonil s konkrétní pomocí.

Setkali jsme se se vzácným člověkem, katolickým knězem P. Macháčem od sv. Matěje. Zde jsme byli po čase církevně sezdáni a naše druhá dcera pokřtěna. Vděčně vzpomínáme také na sestru Xaverii, členku tehdy ilegální komunity u sv. Václava, jejímž prostřednictvím jsme navázali styk se dvěma staříčkými tetami z otcovy strany, které jsem téměř neznal a jež jako řádové sestry dožívaly v Lechovicích u Znojma. Radovaly se, že Pán Bůh jejich přímluvné modlitby, vysílané i z vězení, vyslyšel.

Nyní čtenář jistě pochopí, že jsem byl až zaskočen, když jsem se našel mezi kandidáty do staršovstva, Bratr vikář (pozn.: Miloš Rejchrt), jemuž jsem vysvětloval, proč se na takovou funkci necítím, mi oponoval tím, že do staršovstva se nevolí za zásluhy, ale že je to příležitost ke službě. Tak svou práci ve staršovstvu také chápu a děkuji Pánu Bohu, že mne dovedl zpět do živého sboru.

Zaslala Lydie Härtelová

K rozloučení s Drago Fišerem

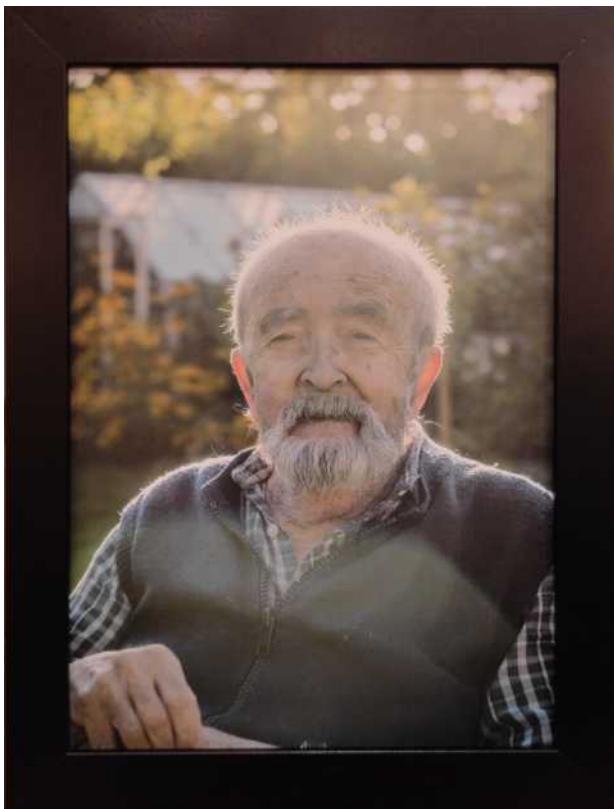
V židovské tradici se ke jménu zemřelého, na něhož vděčně vzpomínáme, připojuje přístavek *zichrónó livráchá* – „jeho památka nám budiž k požehnání“. Ano, takto až instrumentálně to zní: nejen „pěkná vzpomínka“ na uzavřenou minulost, nýbrž *trvající památka*, která je *nadále dobrá*, zůstává živá a je *nám* napořád *ku požehnání*.

Když v tomto smyslu myslím na to, co jsme směli od Drago Fišera, *zichrónó livráchá*, v našem dejvickém sboru přijímat (co nám bylo a je z jeho života *k požehnání*), chtěl bych vyzdvihnout dvě věci.

První je střízlivost a věcnost v praktických otázkách života, a to právě i v životě církve. Jak důležité je mít mezi presbytery bystré hlavy s rozhledem v ekonomických a právních otázkách, se v našem sboru ukázalo na začátku 90. let, kdy jsme si v euforii mnoha změn a nových příležitostí téměř nevšimli, jak labilní se stala naše pozice nájemníků v tehdejších sborových prostorách ve Wuchterlově (tehdy Kujbyševově) ulici. Drago Fišer, *zichrónó livráchá*, tehdy staršovstvo nejprve upozornil na nebezpečí ztráty zázemí, které pro sbor plyne z restitučních zákonů, a pak také navrhl a vyjednal chytré řešení, které nám umožnilo ještě pět let tehdejší prostory užívat a mezitím pilně hledat a vybudovat nové sídlo sboru. Zkušený ekonom a právník Drago Fišer byl tehdy pro staršovstvo a pro celý náš sbor doslova požehnáním shůry! A že se už více než 25 let scházíme v těchto nových prostorách, je v nemalé míře také ovoce jeho díla.

Druhým, možná ještě silnějším rysem jednání Drago Fišera, *zichrónó livráchá*, byla zvědavost, zvědavost, neustálá chuť se vzdělávat a schopnost klást

dobré, hluboké otázky – zejména o křesťanské víře a jejímu chápání v současném světě. Zvědavost a kritická zvědavost vzdělaného a moudrého člověka je pro jeho blízké požehnáním – zvláště, když mu nechybí odhodlání a elán na tyto otázky také hledat nosné odpovědi. Při všech možných příležitostech, třeba po bohoslužbách při kávě nebo na okraji různých setkání, se kolem Drago Fišera obvykle vytvářel kroužek diskutujících, který neprojevoval chuť se brzy rozcházet. Vzniklo z toho nakonec jedno z pravidelných setkávání v týdenním programu sboru – řadu let se v pondělí odpoledne scházívala skupina (něco jako „mládež pro seniory“), která formou moderovaných diskusí probírala a diskutovala základní témata křesťanské tradice. Program pečlivě organizoval a z velké části sám připravoval Drago Fišer... a z textů, které si pro tato setkávání připravoval, nakonec zpracoval knížku *Hledám slova pro hledající: procházka teologickou literaturou* (Jihlava: Mlýn 2012, 151 stran). – Jak je z názvu knížky patrné, Drago Fišer, *zichrónó livráchá*, své hledání odpovědí na otázky křesťanské víry vnímal jako součást své křesťanské odpovědnosti za své přátele a za naši současnou společnost – i v tom nám zůstává vzorem, inspirací, požehnáním...

Je toho samozřejmě mnohem více, za co můžeme být a za co jsme Drago Fišerovi vděční.

Jeho památka nám je – a zůstává – požehnáním.

Martin Prudký

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 28. 8. 2022.
Číslo vyjde 4. 9. 2022.**

Obsah čísla:

Pohyb a protipohyb.....	1	Jak žijeme:.....	5
Výťah z jednání staršovstva.....	2	Rozloučení s bratrem Fišerem.....	9
Vzpomínka na bratra Miloslava Nekvasila.....	3	Kalendář na červenec a srpen 2022.....	12
Kytička vzpomínek na br. Nekvasila.....	4		

Kalendář na červenec a srpen 2022

Bohoslužby	3. 7. VP	P. Gallus
9:30 on-line na	10. 7.	M. Trgalová
http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	17. 7.	M. Trgalová
	24. 7.	A. Jacobea
	31. 7.	M. Otřisal
	7. 8. VP	M. Trgalová
	14. 8.	A. Jacobea
	21. 8.	A. Jacobea
	28. 8.	E. Härtelová
	5. 9. rodinná, VP	A. Jacobea, M. Trgalová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice: https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik_Fw

Konfirmandi, děti a mládež	po prázdninách
Křesťan. služba	po prázdninách
Děti + maminky	po prázdninách
Nedělníci	po prázdninách
X-cátníci	po prázdninách
Naši pěvci	čtvrtek (!) 14. 7. v 18:30 - prázdninové pozpívání
Zpívání Diakonie Stodůlky	po prázdninách
Modlitby Taizé	po prázdninách
Obcování	8. 9.
Biblická hodina	po prázdninách
Klub poznávání	po prázdninách
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	1. 9. od 19:00
Ostatní	2. – 9. 7. sborová dovolená Rakousko 15. – 19. 8. příměstský tábor pro děti z Ukrajiny 21. – 28. 8. pobyt dětí v Křížlicích

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděina 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103